

Disney
Cruella

JULMA

MAAILMA

Tammi

New York Timesin bestseller-kirjailija

MAUREEN JOHNSON

MAUREEN JOHNSON

HEI, JULMA MAAILMA!

Suomentanut
Jenni Rapelo

TAMMI

HELSINKI

Alkuteos Hello, Cruel Heart

Copyright © 2021 Disney Enterprises, Inc. All rights reserved.

Based upon the novel "The One Hundred and One Dalmatians" by Dodie Smith

Suomenkielinen laitos © Jenni Rapelo ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-3386-4

Painettu EU:ssa

Gigille. Kiitos musiikista. Se on ollut mahtavaa.

1

KAIKKEA KAIKILLE KAIKKIALLA

”Kiinni jäit”, matala ääni murahti.

Kuusitoistavuotias Estella käännähti ympäri ja huomasi seisovansa kasvokkain Harrodsin vartijan kanssa. Miehellä oli punakat kasvot ja tuuheat viikset.

”Anteeksi kuinka?” Estella kysyi pöyristyneenä. ”Ole hyvä ja irrota näppisi minusta.”

Hän sanoi sen niin kovalla äänellä, että muut asiakkaat kääntyivät katsomaan. Kun eräs turisti kohotti kameransa, mies nykäisi Estellan laukun olkahihnaa ja ohjasi tytön sivummalle, pois utelioiden katseiden alta. Vartija ei ollut hölmö: hän ei halunnut aiheuttaa kohtausta keskellä Harrodsia, kuuluisaa lontoolaista tavarataloa. Etenkään keskellä kesää, kun tavaratalo oli tulvillaan turisteja ympäri maailmaa.

”Laukku”, mies komensi. ”Avaa se.”

”En varmasti”, tyttö vastasi topakasti. ”Tahdon puhua esimiehellesi.”

”Avaa laukkusi.”

Estella huokaisi.

* * *

Oli pakko myöntää, että hänen suunnitelmansa oli mennyt mönkään.

Estella oli seurannut uskollisesti vaaleanpunaiseen kotelomekkoon pukeutunutta naista, jonka punaiset hiukset oli kerätty pääläelle pulleaksi nutturaksi, kun tämä oli kiiruhtanut tiskiltä toiselle ja ostanut juustoa, ylihintaisia keksejä, sokeroituja hedelmiä ja säilöttyjä pähkinöitä. He olivat päässeet jo kalatiskille saakka, missä nainen parhaillaan tivasi kauppiaalta, olivatko merenelävät taatusti tuoreita.

Olihan Harrodsin motto ”Omnia Omnibus Ubique” eli ”Kaikkea kaikille kaikkialla” (vaikka sopivampi motto olisi ollut ”Kaikkea kaikille *rikkaille* kaikkialla”). Ja Harrodsilla tosiaan myytiin kaikkea, mistä vain uneksia saattoi – ja mitä rahalla sai.

Satiinia ja turkiksia? Tottahan toki.

Kenkiä, takkeja ja hattuja? Ilman muuta.

Leluautoja? Oikeita autoja? Lentokoneita? Jahteja? Kaikkea löytyi.

Arkkuja? Tiaroja? Leijonia? Kultaharkkoja? Niitäkin Harrods pystyi toimittamaan.

Mutta missään muualla ei mottoa otettu yhtä tosisaan kuin tavaratalon valtavassa ruokahallissa, jonka silmänkantamattomiin jatkuvat, elegantein laatoin päällystetyt käytävät olivat täynnä Englannin – ja koko maailman – parhaimpia ja moninaisimpia herkkuja. Juusotiskilta leijui ylevä ja pistävä tuoksu, lihakauppiaan terävät veitset kilkahtelivat ja makeishylly hohti sateenkaaren väreissä.

Kaiken tuon loiston keskellä seisoi Estella vihreässä koulupuvussaan. Hänellä oli pitkät ja suorat punaiset hiukset sekä otsatukka, kuten Lontoon kuuluisimmalla

punapäälläkin, Paul McCartneyn tyylikkäällä tyttöystävällä, Jane Asherilla. Estella nautti kalatiskin viileydestä, missä eväkkäät makasivat jääpedillään ja tuijottivat eteensä lasittunein silmin. Tiskistä huokuva viileys toi helpotusta helteiseen perjantai-iltapäivään.

”Kuinka tuoreita osterit ovat?” vaaleanpunaiseen kotelomekkoon pukeutunut nainen kysyi tiskin takana seisovalta mieheltä.

”Erittäin tuoreita, rouva”, mies vastasi. ”Tänä aamuna pyydettyjä.”

Nainen tuijotti röpelöisiä osterinkuoria kuin toivoen niiden vahvistavan miehen sanat.

”Oletteko *aivan* varma?”

”Kyllä, rouva.”

Nainen oli niin keskittynyt ostereihin, ettei hän lainkaan huomannut koulupukuun sonnustautunutta Estellaa, joka tarkkaili naisen käsipuolella riippuvaa käsilaukua. Siinä oli vain yksinkertainen hakanen, jonka saisi napsautettua auki kädenkäänteessä. Tuollaiset käsilaukut olivat oikea taivaan lahja kaikille taskuvarkaille ja muille näpistelijöille. Myöskään kalatiskin takana seisova mies ei noteerannut Estellaa, jolla oli yhtä kirkkaanpunaiset hiukset kuin naisellakin. Kukapa muu Estella olisi voinut olla kuin tämän varakkaan asiakkaan tytär?

Temppu oli yksinkertainen, mutta toimi joka kerta.

Estella hivuttautui lähemmäs ja esitti tutkailevansa kiinnostuneena jäällä onnettomana retkottavaa hummeria. Vain muutama sentti vielä...

Juuri silloin turistilauma pölähti paikalle.

”Tännepäin! Tännepäin!” Ääni pauhasi hallin sisäänkäynnin luona. ”Tähän suuntaan, arvon rouvat ja herrat! Varovasti, tulkaa vain, tulkaa vain, tähän suuntaan.”

Mies piteli kädessään lippua, jossa luki Svengaava Lontoo -kierrokset, ja johdatti noin viidenkymmenen turistin lauman hallin läpi. Vieraat ihailivat ympärillään aukeavaa näkymää. He huokailivat ja henkäilivät ihastuksesta nähdessään loputtoman pitkät ruokatiskit. Sitten he kohottivat kameransa ja räpsivät innokkaasti kuvia.

Kalatiskillä seisova nainen kääntyi äkisti. Samalla laukkukin lennähti Estellan ulottumattomiin ja litistyi naisen ja kalatiskin lasin väliin.

”Hyvänen aika”, nainen päivitteli katsellessaan turistilaumaa. ”Onpa kamalaa sakkia. Miksi tuollaisia päästetään tänne?”

Kysymys oli selvästi retorinen, eikä mies tiskin takana vaivautunut vastaamaan.

Turistit valtasivat ruokahallin, omivat koko tilan ja veivät kaiken raittiin hengitysilman. He olivat pukeutuneet mauttomiin matkavaatteisiin – synkkiin mekkoihin ja vielä synkempiin housuihin ja paitoihin. Estella pani tämän merkille, sillä hän ei vain yksinkertaisesti voinut olla huomaamatta vaatteita. Hän tutki aina jokaisen leikkauksen ja jokaisen ompeleen jokaisesta asusta, joka kulki hänen ohitseensa. Muoti oli aina hänen mielessään.

Estella teki itsekin vaatteita. Ja todella hienoja sellaisia. Ehkäpä koko Lontoon parhaita – vaikka kaupungin asukkaat eivät sitä vielä tienneet.

Osa turisteista lähestyi kalatiskiä.

”Katsokaapa tuota!” yksi miehistä huudahti lavealla amerikkalaisaksentilla. ”Onpa paljon kalaa.” Muut sorisivat innokkaasti myöntymisen merkiksi, yhtä aikaa yllättyneinä ja ilahtuneina siitä, että kalatiski totta tosiaan oli täynnä mereneläviä. He eivät varmaan koskaan toipuisi ällistyksestään.

”Taidankin ottaa vain tölkillisen savustettuja oste-reita”, punahiuksinen nainen tokaisi ja harppoi kohti säilykehyllystä. Estella huokaisi ja seurasi naista kyllästyneenä. Miksi juuri punapää, jotka tarjosivat Estelle parhaimman suojan, olivat aina niin pikkutarkkoja ja ronkeleita? Eihän se nyt hiusten väristä voinut johtua?

Kun Estella kiirehti naisen perään, yksi turisteista viittilöi häntä pysähtymään. ”Anteeksi, neiti, voisitteko ottaa minusta ja vaimostani kuvan?” hän kysyi.

Estellan olisi pitänyt kieltäytyä. Olihan hän kiireinen. Hän oli varjostanut kohdettaan jo yli kaksikymmentä minuuttia, ja saalis oli jo miltei hänen. Mutta mies katselehti häntä niin lumoutuneena ja... Siinäpä se! Vastalääke tylsistymiseen – tilaisuus esittää herttaisen koulutytön roolia. Edellinen suunnitelma saisi jäädä, sillä Estella tykkäsi improvisoida ja elää hetkessä.

”Toki!” Estella vastasi. ”*Totta kai!*”

”Miten sievä solmio!” miehen vaimo huudahti ja löi kätensä ihastuksesta yhteen, kun Estella seisahtui hänen viereensä. ”Käyttävätkö muutkin täkäläiset tytöt solmiota?”

”Kyllä, koulussa”, Estella vastasi kohteliaasti.

”Haluatteko kuvaan brittitytön kanssa?” nainen huusi innoissaan ystävilleen. ”Millie! Jake! Katsokaa nyt häntä! Hänellä on solmio!”

Estella jumittui niille sijoilleen ja kadotti varjostamansa punapään, mutta sai sentään tilalle koko joukon äänekkäitä, reteitä amerikkalaisia ihailijoita. Hän siirtyi turistin luota toisen luo, hymyillen ja poseeraten kameralle – kuten esimerkillinen englantilaisteini.

Yhtäkkiä Estella näki kaukana hahmon, joka tähyili

ympärilleen ja selvästi etsi häntä. Estella tunsi nuo punaiset kasvot ja muhkeat, suuret viikset liiankin hyvin.

Punaposken ja Estellan katseet kohtasivat. Oli aika häippäistä.

”Voi ei, kadotin äitini”, Estella voivotteli. ”Minun pitää etsiä hänet.”

”Tietysti.” Turistit huiskuttivat hyvästiksi. ”Hauskaa päivänjatkoa!”

Estella raivasi tiensä ihmismassan läpi. Ensin hän yritti olla kohtelias ja pyyteli maltillisesti anteeksi luoviessaan kohti ovea. Mutta lopulta hän kyllästyi ja puski itsepintaisesti eteenpäin. Hän oli jo niin lähellä – vain muutaman askeleen päässä valtavista, raskaista ovista. Hän syöksähti ulos ja veti keuhkonsa täyteen Lontoon kuumankostea ilmaa.

Juuri silloin joku tarttui hänen laukkunsa olkahihnaan takaapäin, eikä Estella voinut liikahtakaan.

* * *

”Avaa laukkusi.”

Estella peitti ärtymyksensä ja katsoi vartijaa ilme peruslukemilla.

”Ylität valtuutesi”, hän sanoi äänellä, joka ei ollut enää yläluokkainen ja hienosteleva kuten aiemmin, vaan puhdasta, rosoista lontoota.

”Jalkakäytävä markiisin alla kuuluu vielä Harrodsille”, Punaposki vastasi. ”Voin kutsua poliisit paikalle, jos tahdot. Heitä liikkuu sankoin joukoin näillä kulmilla. Hetkinen...”

Hän onki vapaalla kädellään pillin taskustaan ja nosti sen huulilleen.

”Hyvä on”, Estella myöntyi ja avasi kassinsa. ”Siinä. Katso pois.”

Punaposki tarttui kassiin ja avasi sen. Siellä oli vain ranskankirja ja penaali.

”Tyhjennä taskusi.”

”Minulla on oikeuksia, tiedäthän”, Estella muistutti, mutta tyhjensi kuitenkin taskunsa. Pieni, ryppyinen paperitollo putosi maahan. Punaposki kumartui ja poimi sen käteensä.

”Mikäs tämä on?” hän mutisi ja avasi paperitollon. Siinä luki: *Rakastan kyttiä*.

Estella hymyili leveästi vartijan entisestään punhe-
tuville kasvoille.

”Minä vilpittömästi rakastan poliiseja”, hän totesi. Yläluokkainen aksentti oli jälleen palannut Estellan ääneen.

”Mihin laitoit sen?” mies huusi. ”Näin sinut!”

”Mitä? Näit minut? Likainen vanha äijä, kyttäät minunlaisiani nuoria tyttöjä.”

”Näin, kun varastit sen turistin lompakon”, mies pauhasi. ”Olen siitä vuorenvarma.”

”Helle on varmaan sekoittanut pääsi”, Estella tuumi ja räpytteli viattomana ripsiään.

”Painu tiehesi täältä”, mies komensi ja muuttui yhä tummemman punaiseksi. ”Jos näen sinut uudelleen, minä...”

”Mitä? Muutut jättiläisvadelmaksi? Tanssit? Kasvatat nokan ja siivet? Kerro. Mitä aiot tehdä?”

Punaposki ryhtyi taas kohottamaan pilliä huulilleen, joten Estella katsoi parhaaksi kiskaista itsensä irti ja poistua takavasemmalle.

”Hyvästi, kultaseni”, hän huikkasi peräänsä ja lähet-

ti miehelle lentosuukon. ”En koskaan unohda yhteisiä hetkiämme.”

Kun Estella oli lähtenyt, hämmäntynyt turisti lähestyi vartijaa.

”Tarkistatteko kaikki, jotka lähtevät tavaratalosta?” hän kysyi. ”Onko se jokin englantilainen tapa?”

KERRAN
KAUAN
SITTEN
HÄN YRITTI
OLLA
HYVÄ...

9 789520 433864

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-3386-4